

ՀԻՆ ԷՋԵՐ

ԲԱՆ ՊԻՏԱՆԻ

Հետեւեալ տալիս քաւական տարեր մեկ փոփոխակը, «Մանանայ»-ին առնելով, հրատարակած է Կ. Կոստանեանց, 1892իև. «Ի Վերայ Մանուան» վերնագրով: Մեր ձեռագրասան թ. 1900 ժողովածուն, Թշկուրանցիի շարք մը տաղերու կարգին (էջ 137) ունի սոյն տաղը եւս զոր աւելորդ չենք համարիր հրատարակել «Սիոն»-ի մէջ, նկատի ունենալով անոր պարունակութեամբ եւ ուշագրաւ տարբերութիւններ:

Քանի դատիս ի հետ մեղաց,
Է անզգամ մարդ կատարած,
Ձանչափ չարիքդ որ գործեցիր,
Հերիք արայ դարձ ի մեղաց:

Տես ու լսէ խրատու զրոց,
Մեղաւորացն ինչ կա պահած,
Արդարոցն արքայութիւն,
Փառք ու պատիւ յորդայնադաց:

Բեր ու ծրգէ զահն ի մըտիդ,
Դու էլ զիտես ինչ կա պահած,
յԱդամայ մինչեւ այսօր,
Շունչ կենդանի գոք չէ թողած:

Էտ որ ունէր բերդ ու քաղաք,
Դարպաս ունէր ոսկով ծեփած,
Նայ մընացեր ամէն թերմաշ,
Ինքն է իջեր գուբ մի փորած:

Էտ որ հեծնէր ծի բարձրավիզ,
Ու թուր ածէր ամէն դիմաց,
Յետոյ եղեւ խիստ փողիման,
Յերկու փետի մէջ պառկկած:

Էտ որ խըմէր զանուշ զինին,
Ձինքն բըտէր քան զխոզ ուռած,
Նա եղեւ խիստ առեւի,
Ձինչ անախտան գէշ մը ծըգած:

Շատ մի կտրին մուրայգալի,
Կամ թէ լինէր մուրուքն էկած,
Տեսայ զէն գեղեցիկ սուրաթն,
Ի հետ հողուն էր շաղըղած:

Շատ աղջըներ գեղեցկածամ,
Ուրենց վարսերն օրինած,
Հագնին հանդերձ ոսկի թելով,
Ձինչ զարեգակն բոլորած:

Տես թ'ինչ եղան յանկարծակի,
Անտաշ 'ւ անկոփ փայտ մի ծըգած,
Ուրենց մահուն օրն առեւի,
Ուրենքն ամէն սրտի սիրած:

Դեռ այդ յետին համարն չի,
Յետին համարն է կատարած,
Յորժամ ծագի խաչն ի յերկնից,
Նստի Քրիստոս յաթոռ փառաց:

Արդարոցն տայ պսակ,
Որ ճըգնեցան կացին ի լաց,
Մեղաւորաց զհուրն անշէջ,
Ըզտարտարոս գուբն որդանց:

Խեւ Յովանես Թլգուրանցի,
Ձհոգոյ մըտաց աչերդ բաց,
Ուղիղ սրտով խոստովանիր,
Դա պաշխարէ եւ կաց ի լաց:

Հրատ. Ն. ԵՊՍ. ԾՈՎԱԿԱՆ